

Virkeligheden om faren for atomkrig bryder ud i amerikansk valgpolitik – møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 68

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen, tak fordi I er kommet i dag. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 68. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer i dag. Jeg har også Dennis Small og Dennis Speed med. Vi har et godt program til jer, som jeg lægger ud i chatten. Vi co-streamer dette på tværs af mange forskellige platforme. Hvis man gerne vil deltage i denne diskussion, er man nødt til at registrere sig og komme på Zoom.

Grunden til, at vi skabte dette forum for ægte fred, er at bringe folk med mange forskellige ideologier sammen, som faktisk ønsker at stoppe atomkrig; som ønsker at forhindre drab på mennesker over hele planeten, og at bringe alle disse forskellige organisationer sammen på trods af vores ideologiske forskelle, gennem vores mange forskellige kulturelle aspekter af vores nationer og sprogkulturer for at opnå det. Så vi har indtil videre haft en meget succesfuld periode på 68 uger. Forhåbentlig bliver vi ikke lukket ned – det er en meget vigtig dialog. I sidste uge havde vi 1000 deltagere, hvilket er et meget flot spring. Endnu engang tak til jer alle for at deltage i denne dialogproces.

Jeg vil give ordet til Dennis Small, som er fra Schiller Instituttet. Han er en af mine IPC-ordstyrere, og han vil

holde åbningstalen.

DENNIS SMALL: Tak, Anastasia. Tak til alle for at deltage i denne diskussion. Jeg vil gerne begynde med at bemærke, at det er en klar mulighed, at på tidspunktet for den Internationale Fredskoalitions næste, 69. møde om en uge, er det faktisk muligt, at NATO's langtrækkende præcisionsstyrede missiler allerede kan flyve fra ukrainsk territorium i retning af Rusland. Det er en meget klar mulighed. I sidste uge var der et møde i Det Hvide Hus mellem den britiske premierminister Keir Starmer og præsident Joe Biden (undertiden kendt som »kollektiv Biden«), hvor dette emne blev diskuteret. Aftalen på forhånd mellem USA og Storbritannien var, at de ønskede at bevæge sig i retning af at bruge disse NATO-missiler, men at det skulle organiseres yderligere, presses internationalt, og at de forventede at have nogle meddelelser i løbet af det kommende møde i FN's Generalforsamling i næste uge. Der er især planlagt et møde torsdag den 26. september mellem præsident Biden og Ukraines præsident Zelenskyj. Zelenskyj skal efter planen præsentere sin »sejrsplan«, som eftertrykkeligt omfatter brugen af langtrækkende præcisionsstyrede missiler affyret fra ukrainsk territorium dybt ind på russisk territorium.

Til at begynde med vil jeg gerne understrege, og det er virkelig et af fire hovedpunkter, som jeg vil tage op i mine korte indledende bemærkninger, hvad vi taler om her med hensyn til faren for krig. Aspektet med missilernes lange rækkevidde, som er vigtigt, er ofte blevet fremhævet, mens man ikke har taget højde for, at præcisionsstyringen måske er den mest betydningsfulde funktion. Det vil sige, at disse tingester ikke kan flyve forbi, gennem, rundt om, under og over russiske luftforsvarssystemer uden realtids, meget raffineret vejledning, der kun er tilgængelig gennem USA og andre NATO-aktiver; især amerikanske satellitter. Når man taler om at »tillade« ukrainerne at skyde disse tingester af, taler man derfor om, at beslutningerne om vejledningen og om selve

missionerne ikke træffes i Ukraine, men i London og Washington. Russerne er udmærket klar over dette; de har sagt det gentagne gange. Præsident Putin har sagt det i løbet af denne uge. Der har været gentagne udtalelser om det fra bl.a. lederen af Dumaen Vyacheslav Volodin, som har gjort det helt klart, at hvis dette sker, så taler vi om at gå ind i en atomar krigsførelse.

I løbet af de sidste par dage, hvor trommerne er begyndt at rulle og bevæge sig i retning af en sådan proces, kan man se forberedelserne til dette på forskellige måder. For det første angrebet på Toropets-depotet i Rusland. Uanset den faktiske militære betydning af dette – og jeg ved, at der er mange forskellige versioner af dette, der flyder rundt, og vi kender ikke de militære fakta. Men den egentlige hensigt var at skabe en hændelse, som kunne bruges til at opbygge idéen om, at dette skulle fortsætte og blive langt mere alvorligt; dybere ind på russisk territorium og så videre. Også aspektet med at tjekke, hvad det russiske luftforsvarssystem er; profilere det og forberede sig på, hvad der kommer bagefter. Det er en meget vigtig udvikling.

En anden meget vigtig udvikling er den hurtige optrapning af krigen på Libanon-fronten; Israels angreb på Libanon. Det er en del af den samme globale kamp. Vi kan komme nærmere ind på det i resten af diskussionen, men de samme mennesker, som står bag dem, der forsøger at provokere Rusland og fremprovokere en krig mellem NATO og Rusland ved hjælp af Ukraine, er de samme mennesker, som bruger Israel til at forsøge at udvide krigen der. De forsøger at få Iran og andre involveret, og ud fra det synspunkt også Rusland. Denne åbenlyse terrorhandling, som fandt sted med personsøgerne og de håndholdte radioer og så videre, er simpelthen en åbningssalve i den optrapning mod Hizbollah og ind i Libanon.

Et tredje punkt, som jeg gerne vil nævne, er en udtalelse fra Europa-Parlamentet i går, hvor de opfordrede alle medlemslande til at ophæve alle begrænsninger på de våben, som Ukraine har

lov til at bruge. Det er en meget stærk erklæring; den siger også udtrykkeligt, at Tyskland skal tillade, at Taurus-missilerne bruges. Det er noget, som kansler Scholz har sagt gentagne gange – hvilket er ret utroligt for en person, der har udvist så lidt mod som ham – »Nej, nej, nej, vi ønsker ikke at bruge Taurus-missilerne.« Europa-Parlamentet opfordrede til det; det kan godt være, at Europa-Parlamentet ikke har beslutningskompetence. Men russerne ved præcis, hvad det betyder, og de har reageret på det. Volodin igen, som er leder af Dumaen, personligt meget tæt på Putin og desuden sidder i Ruslands nationale sikkerhedsråd, reagerede på Europa-Parlamentets afstemning ved at sige, at det, de gør, åbner vejen for en atomkrig i verden. Moskva har stærkere våben; ingen bør have nogen illusioner om dette; Statsdumaen insisterer på dette.

Timing omkring dette og insisteren i den retning har alt at gøre med to relaterede udviklinger. Den ene er, hvad der sker omkring valget i USA; og den anden er, hvad der sker i den Globale Majoritet – især opbygningen af BRIKS.

Med hensyn til valget vil jeg gerne citere, hvad Jake Sullivan sagde tidligere på ugen i et budskab, som han leverede via videolink til en konference i Kiev, Yalta European Strategy Conference. Diskussionen handlede om, hvor meget hjælp USA kan og vil give Ukraine; det særlige spørgsmål var disse langtrækkende præcisionsstyrede missiler. Sullivan sagde, at de forstår, at der kun er fire måneder tilbage, før en ny amerikansk præsident tages i ed. »Vi vil behandle hver eneste af de dage kostbart, når det handler om at støtte Ukraine.« Han sagde: »Jeg tror, at vi befinder os i et afgørende øjeblik, ved en korsvej.« Det er sandt. Vi befinder os i et afgørende øjeblik; vi står ved en skillevej. Når du planlægger, hvad du skal lave i næste uge, bør du måske overveje det, jeg sagde i begyndelsen. Nemlig at vi om en uge kan befinde os i en varm krig, medmindre vi handler og mobiliserer for at sikre, at det ikke sker.

Den anden pointe, jeg gerne ville have frem, er, at der er en krigscensurproces, der breder sig over hele planeten, og som ville gøre Goebbels misundelig. Det er en del af krigsmobiliseringen; det er ikke adskilt fra den. Den er især rettet mod de områder, hvor der kunne være en vis modstand mod denne politik, og hvor de, der er imod den, bliver bragt til tavshed. Målet er at bringe dem til tavshed. Der er forskellige måder at bringe folk til tavshed på. En måde er at eliminere dem, og jeg mener, at de to mordforsøg på præsident Trump skal ses på præcis den måde af en grund, som jeg vil forklare om et øjeblik. Dette er ikke et spørgsmål om valgpolitik; dette er et spørgsmål om atomkrig. Begge angreb inden for en periode på to måneder peger i en bestemt retning. Begge viser stærke antydninger af sikkerhedsnedskæringer, og det er et meget alvorligt spørgsmål om, hvordan Secret Service fungerer. Routh, som er anklaget for mordforsøget, kan spores direkte til netværk i Ukraine og gennem Ukraine til London i Azov-bataljonen, CCD – Centers for Countering Disinformation – og folk, som har erklæret deres politik om, at de vil lukke munden på (eller, deres ord er »afslutte«) enhver, som er imod den ukrainske (dvs. den vestlige) fortælling, og enhver, som synes, at krig er en dårlig idé. Mange af jer, der deltager i dette opkald, er blevet sat på CCD-listen. Helga Zepp-LaRouche og Schiller Instituttet står øverst på den; den næste taler i dagens program, Scott Ritter, er en af de mest fremtrædende på CCD-listen. Der er en klar CCD-forbindelse til dette andet attentatforsøg gennem Routh.

Det skal også bemærkes, at CCD er direkte involveret – CCD, Myrotvorets, Molfar – det er alt sammen den samme udenrigsministerium-finansierede, britisk-finansierede hitliste-operation. Deres erklærede formål er, at alle, der er imod deres synspunkter, er informationsterrorister, som skal bringes til tavshed og udryddes. Men deres engagement er også tydeligt i forbindelse med mordforsøget på Fico [15. maj] i Slovakiet for nogle måneder siden, og den nye udvikling omkring præsident Lukashenko i Hviderusland peger i samme

retning.

Som en del af denne tavshed om enhver modstand mod krigsmobiliseringen skal vi se på den åbenlyse censuroperation, der var i gang for en uge siden, fredag den 13. Udenrigsministeriet annoncerede de nye direktiver som en del af den eksisterende bekendtgørelse, der ikke kun sanktionerer RT og Sputnik og en masse andre russiske medier, men stort set alle, der har nogen som helst forbindelse med dem. Hvis du har læst det med småt – og det har vi – er det en blankocheck til McCarthy-lignende og andre former for censur. Der er et gammelt ordsprog i den juridiske verden, som siger, at man kan få en storjury til at anklage en skinkesandwich. I dette tilfælde har du en situation, hvor du med disse nye regler faktisk kan dømme en ingenting-burger. Og det er, hvad de er i færd med at gøre. Det er en del af krigsmobiliseringen, og sammen med det tager briterne med CCD direkte skridt til at udbrede mulighederne for at lukke munden på folk. Konkret rejste Ian Patterson, som er vicedirektør for Ruslandskontoret i det britiske udenrigsministerium, den 17. september til Kiev, hvor han mødtes med lederen af CCD, Andriy Kovalenko, og de kortlagde en fælles indsats for at lukke munden på enhver stemme, der er imod NATO's krig mod Rusland. De sagde, at de var blevet enige om at intensivere koordineringen, og det var en udløber af den foregående uges tætte strategisk dialog mellem Storbritannien og USA i London. Det særlige forhold mellem briterne og USA står bag udvidelsen af krigen på forskellige fronter, herunder situationen i Sydvestasien.

Den tredje pointe, jeg gerne ville have frem, er, at det, der foregår i den amerikanske præsidentvalgproces nu, er nyt. Spørgsmålet om atomkrig er, takket være mange af jer i denne samtale og det arbejde, vi har gjort, samt situationens alvor, faktisk brudt ud i kampagneprocessen. Det er ikke et partipolitisk spørgsmål. Trump har tre gange i løbet af den sidste uge nævnt faren for atomkrig. Uanset hvad man mener om

Trump, så nævner han faren for atomkrig alvorligt. Det var først i debatten med Kamala Harris, så ved et møde i Las Vegas og så i Flint, Michigan. Ved mødet i Las Vegas talte Tulsi Gabbard, og hun var veltalende i spørgsmålet om atomkrig. Bobby Kennedy har udtalt sig om atomkrig. Dennis Kucinich, som er demokrat – han stiller op som uafhængig kongreskandidat nu, men han var demokratisk kongresmedlem fra Ohio. Han har talt på IPC's platform. Han kom med en meget stærk udtalelse om atomkrig. Så selv om der er mange bestræbelser i gang for at sikre, at dette ikke bryder ud i offentligheden, er det absolut derude og meget vigtigt for vores bestræbelser på at stoppe det.

Mit fjerde og sidste punkt har også alt at gøre med at stoppe dette. Det er den ekstraordinære udvikling på FN's generalforsamling i denne uge med afstemningen om Palæstina-spørgsmålet. Det var en overvældende stemme for fornuft, en overvældende stemme for menneskelighed i lyset af et af de værste folkemord i vores liv – mit liv i hvert fald – som vi har været vidne til. Det var en afstemning med 124 stemmer for, 14 imod og 43 hverken for eller imod. {The Economist – jeg så lige en overskrift i morges – skrev: »En FN-afstemning om Palæstina understreger USA's svækkede indflydelse.« Det er faktisk tilfældet. Det er den første direkte præsentation af den palæstinensiske ambassadør, repræsentanten der, af en resolution. ICJ's 19. juli konklusioner var en del af denne resolution. Dette viser, at den Globale Majoritet faktisk har fået nok. Det er bare et mikrokosmos af det faktum, at den Globale Majoritet har fået nok af dette bankerotte, kollapsende system, og den er i oprør. Antydning af det samme erklærede Indien hurtigt, at de ikke ville have noget at gøre med udenrigsministeriets sanktioner mod RT; de er ikke interesserede. Medlem af BRIKS; stort land. Brasiliens præsident Lula svarede Zelenskyj, at nej, vi vil ikke støtte jer i denne krig med Rusland. Ligesom Brasilien ikke ville støtte krigen mod Irak på det tidspunkt, fordi vi vidste, at det var en falsk operation. Vi vil ikke være en del af det

her.

Så med BRIKS-mødet den 22.-24. oktober er det et middel til at udtrykke modstand mod hele dette paradigme, som fører os til krig. Vi har udviklingen i den amerikanske præsidentvalgkamp, som åbner døre og muligheder.

Det sidste punkt, jeg vil nævne, er, at det krakkede finansielle system, som er det, der ligger bag krigsdriften i første omgang, er i meget dårlig form. Federal Reserves rentenedsættelse på 50 basispoint i denne uge er ikke et tegn på styrke; det er et tegn på systemets enorme svaghed. De forsøger desperat at pumpe likviditet ind i en derivatboble på 2 billioner dollars, og det kommer ikke til at virke. Det vil føre til yderligere massive strømme frem og tilbage i den ene og den anden retning, som med overførselshandel og omvendt overførselshandel i en situation, hvor der ikke er nogen måde at holde det finansielle system flydende på.

Alt dette sætter blot vores grundlæggende spørgsmål på dagsordenen, nemlig at vi må have en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for at trække os tilbage fra randen af krig og for at give menneskeheden retten til udvikling og sikkerhed tilbage til alle mennesker overalt. Jeg vil gerne takke jer.

{Afsluttende bemærkninger

Morgan spurgte, hvad forskellen er i dag, og hvad vi kan gøre; hvordan vi kan tackle disse forskelle? Vi befinder os i et systemisk sammenbrud af hele systemet. Det er meget forskelligt fra noget, som nogen af os har oplevet, medmindre du måske var med i 1454. Nogle af deltagerne i dette opkald lyder måske, som om de levede dengang, men det er ikke tilfældet, eller i perioden med den Westfalske Traktat. Dette er et system, som er ved at bryde helt sammen. Og det er både den store fare og den store fordel, vi har. Vi har nødvendigvis fået en krise af et sådant omfang, at den ikke

kan løses med andet end fundamentale løsninger. Ideen om BDS – boykot, frasalg og sanktioner – er jeg enig i; men jeg mener, at den skal tages alvorligt. Vi er nødt til at boykotte, frasælge og sanktionere hele det kriminelle, kræftsyge, spekulative finanssystem, som har ødelagt planeten, ødelagt de fleste nationer på planeten, og som har skabt betingelser for krig. Vi kan ikke have, at menneskeheden fortsætter med at eksistere og dette nuværende system; de kan ikke sameksistere længere. Hvis vi skal tage tanken om at træffe foranstaltninger mod organiseret ondskab alvorligt – hvilket vi bør – så er vi nødt til at tage Lyndon LaRouches opfordring til os alle gennem 50 års organisering op, nemlig at vi skal tage fat på de underliggende problemer. Vi er nødt til at organisere en situation, hvor vi kommer ud af denne unipolære verden. Unipolær i forsvaret af en kræftsvulst; i forsvaret af 2,1 kvadrillioner dollars i spekulative interesser, og hvis man forsøger at forsvare dem – hvilket er det, der sker nu – vil man ødelægge alle. Og det er det, de gør. Vi har et massivt folkemord i gang i Afrika; vi har et massivt folkemord i gang i Iberoamerika. Vi har en anden form for massivt folkemord i gang i Gaza; det er bare mere synligt og forfærdeligt, men det er det samme. Dette er et system, hvis forsvarere siger, at jordens befolkning skal reduceres fra 8 milliarder mennesker til omkring 1 milliard mennesker.

Jeg spørger dig, hvad er det andet end folkedrab? Og de tilskriver det planetens såkaldte bæreevne. Planetens eneste bæreevne er grænserne for menneskets sind. Hvis vi rent faktisk er i stand til at udvikle nye teknologier og anvende dem gennem økonomisk udvikling, gennem videnskabelige fremskridt og ved at nå helt ud i solsystemet og videre endnu, så er der helt klart ingen grænser for de ressourcer, vi har til rådighed. Begrænsningerne er dem, der pålægges af dette bankerotte banksystem og de ideer, det pålægger os; hvilket igen er et menneskesyn, der benægter den grundlæggende eksistens af kreativitet og derfor af agape. De to ting er det samme.

Så den nuværende situation er anderledes, for i tidligere mobiliseringer, selv om krisen var meget stor, og faren for atomkrig bestemt var stor omkring Cubakrisen, er vi nu nået til vejs ende. Der er ingen mulighed for, at dette finansielle system, hvis centrum er London, og en af dets vigtige grene er Wall Street – og jeg vil gentage det for effektens skyld: Hvis centrum er London, og en af dets vigtige grene er Wall Street. Det er London, der er centrum for handelen med derivater; det er London, der er centrum for al hovedhandel med alle råvarer. Vigtigst af alt er det London, hvor de ideer, der lænker os til dette bestialske menneskebegreb, har deres oprindelse. Det er det, vi er nødt til at gøre noget ved.

Så da der ikke er nogen anden vej ud af dette end at skabe et helt nyt system, hvilket var spørgsmålet i forbindelse med den Westfalske Traktat, var det spørgsmålet omkring renæssancen. Den eneste vej ud af den sorte død var renæssancen. Og noget af det mest forfærdelige, jeg læste i dag, var nyheden om, at man i Ukraine planlagde at vælte statuer af store russiske kulturpersonligheder. Det er virkelig grundlæggende spørgsmål om, hvad der gør os i stand til at løse disse problemer.

Men jeg slutter med en opfordring til virkelig at gå i retning af LaRouches økonomiske og globale løsninger. Vi kan ikke tillade, at verden deler sig i to lejre. Vi er nødt til at finde et grundlag, hvor både Vesten og Østen, Nord og Syd, kan samles om et højere, anderledes menneskesyn. Måden at gøre det på er, at vi bliver nødt til at være aktive. Jeg synes, at Ann Reynolds' forslag var i den rigtige ånd. Vi skal ud og gøre noget, så vi ikke, når vi mødes igen i næste uge, trækker os tilbage og siger: »Åh gud! Godt, at en anden trykkede på pauseknappen.« Vi er nødt til at trykke på pauseknappen; vi er nødt til at trykke på løsningsknappen. Hver eneste person her er nødt til at komme ud og være aktiv. Vi har meget lidt tid til rådighed, og det gælder især om at udvide omfanget og rækkevidden af dette opkald og de diskussioner, der præsenteres her, og hvad Helgas præsentation af de ti

principper er, især som et løsningsforslag. Det er ikke det sidste ord. Der er ikke noget endeligt ord; der er kun en diskussionsproces.

Sandheden ligger ikke i påstande. Sandheden ligger i en diskussionsproces for at opdage menneskets evne til at finde stadig højere løsninger. Det er det, vi skal sørge for faktisk udvikler sig her.